

POPIS SOŠKIH PRODIŠČ

Sredi srednjega majskega tedna smo se trije člani DOPPS, Paul Beaulieu, Tomaž Mihelič in Urša Koče, odpravili na Sočo, da bi na njenih prodiščih popisali gnezdeče male deževnike. Številčnost te ptice na soških prodiščih je bila namreč do tedaj neznanka.

Območje popisa je zajemalo tok Soče od Bovca do Tolmina. V popoldanskem času prvega dne smo sistematično pregledali prodišča med Tolminom in Kobaridom, naslednjega dne pa še prodišča med Tolminom in Bovcem. Soča je obljubljala za popisovanje morda neobvladljivo število gnezdečih parov, mi pa smo jih naposled na celotnem območju popisali samo 11.

Seveda nismo mogli mimo vprašanja, zakaj je tako. Prodišča na Soči v očeh

poznavalca malega deževnika dajejo vtis zanj izredno privlačnega življenjskega okolja. Žal so kar nekoliko preveč privlačna tudi za človeka z njegovimi dejavnostmi. Te vključujejo tako rekreacijo kot ekonomsko več kot očitno zanimivo kopanje proda. Nedotaknjena ostajajo le tista najbolj nedostopna prodišča, ki jih z vseh strani obliva tok reke. Vendar na teh mali deževnik ni prav nič bolj pogost kot na najbolj obleganih. Tako vprašanje o njegovi relativni redkosti na Soči ostaja odprto, najbolj verjetno pa je povezano predvsem z njenim vodnim režimom in poplavljanjem sicer obsežnih prodišč. Za dokončen sklep bi bilo seveda treba napraviti celovitejšo ekološko raziskavo.

Čeprav smo se večino časa posvečali malemu deževniku, so naša ušesa in oči in

foto: Tomaž Mihelič

ostala pozorna tudi na druge vrste ptic. Spremljevalec malega deževnika v njegovem naravnem življenjskem okolju je mali martinec, ki pa je vezan na bolj zaraščene predele rečnega sistema. Tako smo ga ves čas srečevali tudi na Soči.

Na enem izmed prodišč nas je presenetilo petje kratkoperutega vrtnika, ki se je razlegalo iz grmovnatega vrbovja. Vrsto je pri nas mogoče opaziti v JZ delu Slovenije, tako severno pa do tedaj še ni bila zaznana. Noč smo prebili v ovčjih stajah pod zahodno steno Krna, nad planino Kuhinja. Naslednjega dne smo še ne povsem prebujeni skupaj s soncem pričakali petje kotorn. Z nekoliko več vztrajnosti bi se verjetno kaka izmed njih pustila ujeti tudi našemu pogledu, vendar se nam je mudilo nazaj v dolino, kjer nas je čakala nedokončana naloga na Soči, zaradi katere smo v te kraje sploh prišli. U.K.

foto: Tomaž Mihelič

NOVA UČNA POT ŠKOCJAN

Uprava Regijskega parka Škocjanske jame je po približno enoletnih pripravah v petek, 23. maja letos, svečano predstavila novo učno pot »Škocjan«. Učna pot zajema posebnosti klasičnega Krasa v območju parka, vsebinsko pa je razdeljena na naravoslovne in kulturno-zgodovinske teme. Pri obisku učne poti lahko začutimo prepletanje vročega Sredozemlja z alpskim hladom udornih dolin, kar se odseva na rastlinskem in živalskem svetu. Na sprehodu po približno dva kilometra dolgi, dve uri trajajoči in dobro označeni poti lahko opazujemo številne vrste ptic, posebnost pa so ptice ostenj nad udornimi dolinami Škocjanskih jam, kot so skalni golobi, skalni strnadi, planinski hudourniki ter celo sokol selec in velika uhariča. Pozimi v navpičnih stenah prezimujejo tudi skalni plezalčki.

Pri načrtovanju učne poti je uprava parka pritegnila k sodelovanju številne strokovnjake z različnih področij. Za področje

opazovanja in varstva ptic je pri pripravi učne poti sodeloval vodja Notranjske sekcije DOPPS, Brane Koren, ki je tudi avtor dela besedil na ličnih in bogato ilustriranih informativnih tablah. Pripravil je tudi tiskani »Vodnik po učni poti Škocjan«, ki ga obiskovalci dobijo v informacijskem centru v Matavunu, kjer je tudi začetek in konec krožne učne poti. S.P.

foto: Slavko Polak

KOSCI NA BARJU

Tudi letos smo na Ljubljanskem barju preštevali kosce. Odziv je bil razveseljiv, kar gre v veliki meri pripisati zagnanosti Vojka Havlička, kot t.i. delavnega koordinatorja popisa, za brezhibnost metode pa je skrbel Luka Božič. Nočnemu štetju koscev se je pridružilo 41 popisovalcev. Najbolj zagnana sta bila Ivan in Ivica Kogovšek, ki sta popisala kar štiri ploskve. Poleg samega štetja pojočih samcev so popisovalci kartirali tudi stanje habitata (predvsem površine, ki so preorane ali pokošene ob popisu...). Kot kažejo rezultati, ostajajo kosci na barju še vedno številni, čeprav z velikimi razlikami glede njihove razporejenosti. Kako dolgo bodo še uspešni v iskanju vse redkejših preostankov primernih travnikov, pa ostaja vprašanje za prihodnja leta. T.M.